

valg, er jeg heller ikke i Tvivl om, at dersom det er Landstingets Ønske at rejse Spørgsmaalet om en Forandring af Toldloven, bliver der tilstrækkelig Tid til det, inden vi komme til Ende med Skattelovens Behandling. Naar Opgaven kun var den angivne, anser jeg altsaa hele denne Manøvre af den højtærede Finansminister for forfejlet. Dette var noget, vi fra Bevyndelsen af ikke vare blinde for, thi vi fik straks at vide af Finansministeren, da vi forhandlede om dette Spørgsmaal, at han ikke vilde gøre det til et Kamp- eller Stridsspørgsmaal.

De Radikale have ogsaa ført en kunstig Politik angaaende dette Anliggende. Vi faa nu i Dag at vide af de Radikales ærede Ordfører, at de mente, at denne Anmærkning paa Finansloven om Kultoldens Bevarelse ikke kunde være bleven stemt ud, selv om de havde stemt imod, men alligevel motiverede han sit Partis Afstemning med, at de ikke ønskede, at denne Anmærkning om Kultoldens Bevarelse skulde stemmes ud, fordi de vidste, at Følgen deraf vilde blive, at Finansministeren da vilde stille et særligt Forslag. Men dersom de Herrer vare paa det rene med — hvad de altsaa nu vilde gøre gældende, at de vare —, at deres Stemmer ikke vilde gøre Udslaget, synes jeg, man maa sige, at de ikke kunde stemme for noget, de vare principielle Modstandere af, naar de ikke mente dermed at kunne opnaa noget reelt, men det er altsaa det, de Radikale have gjort. Jeg kan ikke se rettere, end at ogsaa dette er en kunstig Politik, og en Politik, som kun kan bringe Skuffelser.

Stillingen er bleven den, at vi fra Landstinget have modtaget en Finanslov tilbage, hvor denne Anmærkning om Kultoldens Bevarelse er strøgen, og Regeringspartiet staar saaledes, at det af Hensyn til Regeringen og af Hensyn til hele den politiske Stilling er nødsaget til nu at stemme anderledes, end det stemte ved de Behandlinger af Finanslovsforslaget herne, hvor vi have haft dette Spørgsmaal til Behandling. Og de Radikale? Ja, nu maa de tage Stilling til Sagens Realitet og kunne, antager jeg, ikke stemme for at bevare Anmærkningen paa Finansloven. Dersom de skulde tage det konstitutionelle Hensyn — Hensynet til at bevare Folketingets Overvægt over Landstinget —, maatte de Radikale i Dag stemme for at bevare Anmærkningen paa Finansloven. Jeg tror ikke, de gøre det, for det vilde være alt for kunstigt. Jeg tror ikke, de

vilde være i Stand til at forklare Vælgerne ude i Landet, at de der havde handlet meget fiffigt. Derimod forekommer det mig, at Socialdemokratiet har handlet klogt og forsvarligt under hele Behandlingen af dette Spørgsmaal. Vi ere reelt imod at bevare Kultolden, følgelig have vi stemt imod den paa alle Stadier og kunne fornuftigvis heller ikke i Dag stemme for at bevare Anmærkningen, selv om vi føle det som et konstitutionelt Nederlag for Regeringen og Folketinget at skulle finde sig i, at Landstinget forandrer Finansloven. (*Konseilspræsidenten*: Vi bære det nok). Vi bære det nok, siger den højtærede Konseilspræsident. Det tror jeg ogsaa, men der er en Ting, vi skulle vare os for. Naar vi have faaet den Praksis indført i vort konstitutionelle Liv, at Landstinget kun har meget ringe Indflydelse paa Finansloven, er det, fordi man i det praktiske Arbejde i Rigsdagen har handlet saaledes, at Landstingets Indflydelse er bleven mindre og mindre. Men hver Gang vi give Landstinget Anledning til at forandre paa den Finanslov, vi sende op, medvirke vi til, at den Praksis efterhaanden faar Hævd i vor Forfatning, at Landstinget har Medbestemmelsesret over Finansloven, ja endog kan gøre denne Medbestemmelsesret gældende paa Trods af Folketinget.

Der er et andet Spørgsmaal, der har været omtalt her i Dag, og som jeg ogsaa finder Anledning til at dvæle lidt ved. Det er de Bemærkninger, som Højremindretallet, det store Mindretal i Landstinget, som i Virkeligheden betyder ikke saa lidt, har gjort med Hensyn til Kommune-tilskuddet paa de $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som ogsaa er bevilget paa den Finanslov, vi nu behandle. Jeg er fuldstændig enig baade med Regeringspartiets Ordfører (P. Th. Nielsen) og med Ordføreren for de Radikale (Rode) i, at konstitutionelt set er Højres Opfattelse urigtig. Der er ingen Tvivl om, at naar der paa § 27 tages det Forbehold, at dersom denne eller hin Lov gennemføres, bringes denne eller hin Bevilling i Overensstemmelse med den, er det konstitutionelt rigtigt, selv om der paa en Paragraf i Finansloven er opført en Bevilling af en bestemt Størrelse, at denne Bevilling nedsættes, og at Kommunerne altsaa ikke have Krav paa det fulde Beløb. Men ogsaa dette Spørgsmaal har en reel Side, som kan faa afgørende Betydning, naar Sagens Realitet skal behandles. Der er nemlig tilføjet i § 27, at „alle i Henhold hertil indtrædende Forandringer skulde søges nærmere fastslaaede ved For-